

Chương 4

Thoáng chốc từ một Tổng giám đốc Phương thị trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã, tin tức Phương Đăng bắt cóc Đỗ Tuyết Dương lan truyền khắp Hồng Kông khiến cho sóng to gió lớn, rất nhiều người căn bản không tin tin tức này của báo chí, bởi vì mặc dù có người tố giác nhưng vẫn là chưa được chứng thật, cho nên, cảnh sát xoay quanh vụ việc, người bình thường chỉ còn chờ xem kịch vui, nhưng thật ra Phương gia cùng Tường Hòa Hội Quán đều ngoài ý muốn bảo trì trầm mặc.

Khi chưa được phép, bình thường giới truyền thông chỉ có thể đối Tường Hòa Hội Quán bàn ngoại giương mắt nhìn, mọi người đều biết một khi đụng đến Tường Hòa Hội Quán thì sẽ có hậu quả gì, khinh giả thì bị đuổi trở về, trọng giả mặt mũi bầm dập không nói, nói không chừng còn có thể bị cáo nhất trạng, đến cuối cùng chính mình bị buộc về nhà làm ăn.

Nhưng là, cứ việc chọc đến chuyện không tốt lắm này của Tường Hòa Hội Quán, các phóng viên tinh thần vẫn như cũ không ngừng chiến đấu hăng hái, mọi người đều cùng một suy nghĩ, vạn nhất khi Ngũ Hành Kỳ Lân nghĩ thấu từ miệng tiết lộ ra cái gì, bọn họ tốt xấu cũng có thể bắt đến dấu vết để lại.

Đáng tiếc là, Tường Hòa Hội Quán đại môn thâm khóa, im lặng đặc tượng, cứ như gió êm sóng lặng, không phát sinh gì sự tình gì, lão gia Phương gia đều bình tĩnh giống nhau, thậm chí Phương thị kiến thiết vận chuyển buôn bán cũng thường lui tới như cũ, một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

Nghe đồn mới có thể là giả!

Này tắc tin tức ngược lại cách khác đăng bị truyền vì bọn cướp tin tức càng bị sao thân thiện.

Nhưng mà, ở Đỗ gia, Đỗ Gia Vân vì việc nữ nhi mất tích gần mười ngày, tâm tình có bao nhiêu phức tạp không nói nên lời, hấn lo lắng nhất là an nguy Tuyết Dương, dù sao, tài sản trăm triệu đều hệ ở trên người nàng, nếu nàng thật sự có cái gì vạn nhất, cơ nghiệp của hấn sẽ bị phá hủy.

Đứng lên, hấn là luyện tiếc chính mình hết thủy!

Trịnh Hồng Đạt tắc phái ra nhân thủ ở Đông Nam Á, nơi nơi tìm Tuyết Dương, cũng là vì nàng mà xa xỉ tiền bạc mua giá trị con người.

Trong khi đó, hình như chỉ có Trịnh Quỳ An là không nóng lòng, hấn đối Đỗ Tuyết Dương không có cảm tình gì, tuy rằng Trịnh Hồng Đạt muốn hấn mấy ngày nay ở đây an phận, nhưng hấn vẫn thường xuyên lưu luyến chốn bụi hoa, đêm không về nhà.

Khi bọn hấn biết được có thể là Tường Hòa Hội Quán – Thổ kỳ lân thì không ngừng mà hướng Tường Hòa Hội Quán tiến hành dò hỏi, muốn biết tình

hình thật sự, bắt đắ dĩ đắ lại cơ hồ là linh, làm cho Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt tức giận đến quyết định tự hành sự.

“Tuờng Hòa Hội Quán hướng về phía bọn họ là nơi địa đầu xà liền như thế cuồng vọng. Tốt lắm! Chúng ta khiến cho bọn họ mặt xám mày tro, thừa dịp này nhất cử khiến cỏ phiêu ngũ đại gia tộc đại ngã, tiến trầg can thiệp, làm cho bọn họ không gượng dậy nổi.” Đỗ Gia Vân ở điện thoại hướng Trịnh Hồng Đạt nói.

“Xác thực, ta cũng đã sớm làm tốt công tác vu oan, chờ một đắ thuốc phiện theo container Vũ gia thủy vận bị phát hiện ra là bọn họ xong đời.” Trịnh Hồng Đạt đã sớm chuẩn bị sẵn.

“Thật tốt quá! Chúng ta sẽ chờ xem bọn hắ như thế nào thu thập tàn cục. Ha ha ha...”

Hai cái lão hồ ly lừa gạt người vì mục đích sắp đắ thành mà cuồng tiếu, chờ bỏ địch nhân chung, còn lại chính là lợi ích lẫn nhau – Đỗ Tuyết Dương.

Ở toàn bộ tình huống ái muội đó, không rõ là lúc nào, Tuyết Dương cùng Phương Đắ ở Hồng Kông khắp nơi trốn trốn tránh tránh, từ lúc chào đời tới nay cũng chưa từng trải qua những ngày chật vật như thế.

Nói thật, đến bây giờ Phương Đắ còn không nói cho nàng rốt cuộc vì cái gì hai người bọn họ như vậy ám muội trốn tránh khắp nơi, hắ mang theo nàng chạy đến một hòn đảo mà ngay cả chim cũng không ở né hai ngày, một tiêu lữ điểm cũ nát, ăn mỳ ăn liền độ nhạt, càng tệ hơn là, bọn họ chỉ có thể lợi dụng buổi tối ra ngoài, căn bản là không thể mỗi ngày quý mị giống nhau.

“Người nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta phải đi theo người giống như một đào phạm?” Tuyết Dương nhìn không đượ, ở trong phòng của một khách sạn nhỏ chất vắn Phương Đắ.

Bọn họ đã ở trong này hai ngày, vì nghĩ đến an toàn, Phương Đắ còn cố ý cùng nàng ở chung một gian phòng, tại đây chỉ có một giường đôi gần kề và một cái bàn, đắ qua một đêm.

“Người còn đoán không ra sao?” Hắ hỏi lại.

“Không phải là người bị thông tập chứ?” Tuyết Dương lung tung đoán, chuyện này có thể.

“Đúng thế!” Phương Đắ khóe miệng miễn cưỡng mỉm cười, cầm lấy chậu rửa mặt đưa cho nàng.

“Thực...? Người thật sự bị thông tập? Mọi người biết người bắt cóc ta?” Tuyết Dương ngây ngốc tiếp nhận chậu rửa mặt, đứng sừng sờ.

“Có người bán đứg ta, nhưng không sao cả, chờ ta điều tra rõ mục đích của bọn họ, sau, ta sẽ tìm bọn họ tính sổ.” Phương Đắ vẫn bình thản, không bị nghịch cảnh nhỏ này làm ảnh hưởng.

“Cái gì bán đứng...” Nàng còn muốn hỏi rõ ràng một chút.

“Đi tắm rửa đi! Phòng tắm ở bên ngoài, là xài chung, thừa dịp bây giờ còn không có người, đi tẩy nhất tẩy.” Hấn đưa áo somi cho nàng.

Tuyết Dương câu hỏi bị chặn, trong lòng đã chứa ứ khí, lại nghe thấy hấn muốn nàng đi đến gian phòng tắm hắc ám đó tắm rửa, lửa giận nhất thời bộc phát.

“Ta chịu đủ! Ngươi giúp ta thoát trở về đi! Ta thề không cáo ngươi, được không? Còn đi như vậy nữa ta sẽ điên mất, ngươi cũng không cần trốn a! Chỉ cần ngươi đưa ta về nhà, ta sẽ nói với họ là ta tự nguyện cùng ngươi đi, một chút cũng không liên quan đến ngươi...”

“Đi tắm rửa.” Phương Đằng bình tĩnh đã đạt tới giới hạn, hấn cảm thấy thực phiền, nhưng lại không thể hỏi Tường Hòa Hội Quán hỏi ỡ. Vào thời điểm này, hấn vô tâm có chút vô tình trong lời nói.

“Ngươi rốt cuộc có nghe ta nói không?” Nàng tức giận hô.

“Đi tắm rửa!” Hấn thanh âm đã không kiên nhẫn.

“Ta không!” Nàng phút chốc nhắm hướng cửa muốn đi, “Ta muốn trở về! Ta không muốn ở lại nơi quỷ quái này nữa, không bao giờ muốn gặp ngươi nữa”

“Trở về!” Phương Đằng rất nhanh đỡ lại hạ nàng, đem nàng xả cách cạnh cửa.

“Ta chán ghét ngươi!” Nàng hô to, đem ứ khí tích tụ trong lòng toàn bộ xuất tiết ra.

“Ngươi im lặng cho ta!” Hấn cũng rống lại, lửa giận làm cho khuôn mặt tuấn tú trở nên lãnh khốc, thâm trầm, làm cho người ta cảm xúc ở châm thượng nhất xúc tức nhiên.

Tuyết Dương bị hấn bộ dáng sợ hãi, co rúm lại tránh ở một bên, không nói nên lời, lệ liền tràn ra hốc mắt.

Hấn dựa vào cái gì hung hăng với nàng? Nếu hấn không cướp nàng đi không phải không có việc gì? Sự tình còn không phải đều là hấn gây ra, hấn nóng nảy tìm nàng trút giận. Ô... Quá đáng!

Nàng vừa nghĩ vừa khóc, càng khóc liền càng ủy khuất, hai mươi hai năm qua, nàng chưa từng bị mắng như vậy? Nam nhân này bắt cóc nàng còn đối với nàng hung hăng. Chán ghét! Nàng chán ghét hấn!

Phương Đằng vừa nhìn thấy lệ của nàng khí liền tiêu hơn phân nửa, hấn biết hấn là giận chó đánh mèo, đối Đằng Tuấn cùng Đình Dục bọn họ sở tác sở vi, bất mãn đều trút ra ở trên người nàng.

Nhưng hấn phiền rồi! Hấn Toàn vô tung vô tích, Tường Hòa Hội Quán điện thoại cũng không thể, hấn lại không dám gọi điện thoại về nhà, sợ người nhà

rước lấy phiền toái, đủ loại bản khoản cùng vô thố làm cho hắn tính tình táo bạo như sấm, hắn hiện tại tựa như rồng mắc cạn trên bờ, bị nhốt lại.

Rốt cuộc Đảng Tuấn đang làm gì? Là thử nghiệm hắn hay vẫn là muốn chinh hắn? Toàn bộ kế hoạch này ngay từ đầu đã không tiến hành theo lời Đảng Tuấn nói, lần đầu tiên thay đổi là đem Đỗ Tuyết Dương quăng cho hắn, lần thứ hai là hãm hại hắn thành nhân vật chính trong bản trọng án, hai điều kiện này cũng đủ làm cho hắn muốn giết người cho hả giận, bọn họ cố tình nhất phiêu nhân lẫn mất vô tung vô ảnh, thực là có ý định muốn chọc hắn tức chết!

Hắn biết Tuyết Dương là vô tội, danh tiếng bị tổn hại, còn phải chịu tức giận của hắn, một thiên kim tiêu thư như vậy đi theo hắn trốn Đông trốn Tây thật là chịu khổ, nhưng mà tại thời điểm quan trọng này, hắn sao có thể đem nàng đưa trở về? Trịnh Quỳnh An đối nàng như trước gương gương mặt hổ, hơn nữa, Đảng Tuấn nguyên lai có kế hoạch muốn lưu giữ nàng mười bốn ngày, hiện tại cách kỳ hạn chỉ còn lại bốn ngày, hắn vô luận như thế nào đều phải cầm cự đến thời điểm đó mới được, miễn sao không làm hỏng đại sự.

Nay kẻ chỉ có một, chỉ có một con đường là phải “nhẫn”.

“Ta thật có lỗi, đừng khóc!” Hắn tới gần nàng, vươn tay.

“Chủ tử của ngươi bán đứng ngươi, ngươi còn nghe lời hắn làm gì? Dem ta thả lại đi coi như là trả thù hắn, vì sao ngươi không làm như vậy?” Tuyết Dương phản thủ vung lên, chặn điệu hắn xin lỗi, ghen ngào nói.

Hắn thở dài một hơi “Sự tình không đơn giản như vậy.”

“Là ngươi bắt nó phức tạp.” Cũng sẽ không biết, nàng tự do thì có vấn đề gì?

“Trịnh Quỳnh An vô luận như thế nào đều phải có được ngươi, một khi ngươi cùng hắn kết hôn, ngươi liền sẽ nguy hiểm.” Phương Đăng một tay chống hông, đại khái giải thích qua tình huống.

“Vì sao?”

“Bởi vì, vì thông qua ngươi lấy được danh nghĩa tài sản, biện pháp tốt nhất chính là giết ngươi.”

“Ngươi nói vậy! Bọn họ... Bọn họ sẽ không làm như vậy.” Cho tới bây giờ, Trịnh Quỳnh An trong cảm nhận của nàng phân lượng càng lúc càng khinh, hình tượng cũng càng lúc càng mờ nhạt, nhưng là, nàng không thể chỉ bằng một lời phiến diện liền tin tưởng lời nói Phương Đăng, nàng muốn đích thân đi giải quyết hết thảy, một lần nữa định luận.

“Hừ, tùy ngươi nghĩ như thế nào, ta đã cảnh cáo ngươi, có nghe hay không tùy ngươi.” Phương Đăng nhún nhún vai, đi đến bên cửa sổ, chống tay ở cửa sổ hút thuốc.

Tuyết Dương hậm hực nhìn hắn, chỉ một lúc sau hắn lại vút điếu thuốc, nói vậy trong lòng cũng không dễ chịu. Hoặc là tình huống thực không phải nàng có

khả năng lý giải! Nàng suy sụp hạ bả vai, cũng không nghĩ sẽ tốn nhiều lời lẽ, nhặt một chiếc áo somi lớn lên, ngoan ngoãn ra khỏi phòng, đến phòng tắm công cộng tắm rửa.

Gian lữ điếm này đã rất cũ nát, ngay cả phòng tắm cũng hôn ám âm trầm, nhỏ nhỏ một gian thủy nê cách gian, ván cửa thượng cư nhiên còn có phá động. Nàng tình nguyện nhịn xuống, dù cả người niêm ngáy không khoẻ cũng không nguyện đến tắm rửa ở cái nơi mà so với hầm cầu thối còn bẩn hơn. Nơi tắm rửa như thế này nàng trước kia không hề tưởng tượng đến, ở nhà của nàng, phòng tắm rộng mở thoải mái, còn có bồn tắm lớn đầy hoa tươi lá cây, khi làm hơi nước tràn ngập toàn bộ phòng tắm, mãi thất đều là hương thơm...

Ay! So với nhà nàng, nơi này so với địa ngục còn muốn không bằng.

Bóng đèn mờ nhạt miễn cưỡng chiếu sáng một góc phòng tắm, nàng vừa đi vào liền hối hận không kêu Phương Đăng đi cùng nàng, đây là một phòng tắm công cộng, nếu không cẩn thận có người xông vào thì làm sao bây giờ? Nàng nhú mày đóng cửa lại, thật cẩn thận dùng chiếc áo somi lớn che khuất cánh cửa, mới dám cởi quần áo tắm rửa.

Trông thấy vài con gián bò trên tường, nàng muốn thét chói tai nhưng lại nhịn xuống, không nghĩ Phương Đăng vì việc nhỏ này mà chạy đến bảo hộ. Nhưng nói thật, bình thường dù chỉ là tiếp xúc cực nhỏ với loại sinh vật này, nàng cũng đã không khỏi bị cả kinh, hô hấp hỗn loạn. Trời! Nàng nổi cả da gà, cả người run lên.

Một trận cười từ ngoài cửa truyền đến, Tuyết Dương toàn thân vô lực, sợ tới mức cả người đều cứng đờ giữa dòng nước đang chảy ào ào, không dám nhúc nhích. Nàng chậm rãi quay đầu, quần áo trên cửa gỗ không biết khi nào đã bị lấy đi, tên dâm tặc cười hề hề, đang từ ngoài cửa nhìn trộm nàng, còn có ý đồ định mở cửa ra, dâm tà cười nói: “Ta đến giúp ngươi tẩy đây! Mỹ nhân, ngươi đáng người nhỏ như vậy, một người tẩy không thú vị a! Đến đây, để ta giúp ngươi xoa bóp toàn thân...”

“Đừng sợ! Đến đây, mau mở cửa, bằng không ta phá cửa đi vào!” Nam nhân kia còn không định nhiều lời, đơn giản liền muốn mở cửa.

“Đi... Cút ngay! Nếu không ta gọi người.” Nàng run giọng cảnh cáo, nhưng trong thanh âm cũng không có bao nhiêu đe dọa.

Kinh người muốn đứng không vững, cửa gỗ thật đã bị người nọ phá khai, một nam nhân với bộ dáng đáng khinh say khướt vọt tiến vào, trong mắt lóe thú tính thèm nhỏ dãi, đi bước một đến gần nàng.

“Ngươi...” Tuyết Dương chỉ có thể lấy tay che khuất thân mình, cả kinh tột đỉnh.

“Lại đây, tiểu mỹ nhân, ta sẽ hảo hảo thương ngươi...” Người nọ nói xong liền tiến nhanh về phía trước, háo sắc ôm lấy Tuyết Dương.

“Không cần! Tránh ra! Phương Đăng, cứu ta! Phương Đăng...” Nàng giãy giụa muốn rời bỏ cái miệng đầy hôi thối của tên nam nhân kia, nhưng hai tay bị vòng trụ, vô lực phản kích, chỉ có thể phát ra thanh âm kêu khóc.

Phương Đăng ở trong phòng vừa nghe tiếng hô của Tuyết Dương liền lao ra cửa, hấn đi đến cửa phòng tắm, thấy tên nam nhân kia lớn mật cường hôn Tuyết Dương, lãnh diễm xuất hiện trên mi phút chốc liền muốn giết người, hấn không nói hai lời, tia hung ác nham hiểm trong lời nói theo miệng bật ra: “Người muốn chết?”

Người nọ đang say mê hôn còn không kịp thấy rõ là ai liền bị Phương Đăng trị tội dấm vô lễ với Tuyết Dương, xuống tay không chút lưu tình, hấn một cước đem người này đá qua một bên, sau liền đi qua ủng trụ Tuyết Dương vẫn đang sợ hãi kêu “Hu, không có việc gì! Tuyết Dương.”

Tuyết Dương nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, toàn thân biến sắc, cùng với tiếng nước tiếng khóc, nói lên bao nhiêu mê lương.

“Tuyết Dương, đừng khóc!” Hấn đau lòng cởi áo somi trên người ra giúp nàng mặc vào, thân thể xinh đẹp giống như xuân tuyết bàn nhộn nhạo thủy quang, chân dài cân xứng tú sắc dục ra, khắp nơi phiến hoặc tâm người. Phương Đăng lại cảm thấy tình cảm ở nơi nào đó trong cơ thể lên ra.

Tuyết Dương mỗi một tế bào đều chứa đựng sợ hãi, chuyện ghê tởm như vậy sao lại phát sinh trên người nàng, nàng rốt cuộc là đựng phải cái gì? Mấy ngày nay toàn là gặp chuyện không như ý. Tuyết Dương khóc tâm thần lao lực quá độ, tùy ý Phương Đăng giúp nàng mặc quần áo, rồi ôm lấy nàng đi trở về phòng.

“Phương Đăng...” Khóc một hồi, miệng nàng càng không ngừng lặp lại tên của hấn, mùi quen thuộc trên người hấn đã đuổi đi nỗi sợ hãi của nàng, nàng vùi đầu vào cánh tay hấn, chưa từng nghĩ tới hội như vậy ỷ lại vào hấn.

Vì sợ kinh động người khác trong lầu điếm, Phương Đăng cấp tốc trở về phòng, từ phòng tắm đến phòng cũng chỉ ngắn ngủn vài bước lộ, đường cong rõ ràng trên người nàng khắc trên cánh tay hấn, một luồng hơi thở phả ra sau ót hấn, đóng cửa phòng lại, trong khoảnh khắc, hấn mãnh liệt cảm nhận được trong cơ thể đang dâng lên dục vọng.

“Không cần khóc nữa, có ta ở đây, không có người nào dám khi dễ ngươi.” Hấn ôm nàng tựa vào trên cửa, cúi đầu nhẹ giọng trấn an.

“Ta... thiếu chút nữa... bị... hù chết...” Nàng khóc thút thít đem mặt tựa vào cổ hấn, hồn nhiên không biết là trên người mình chỉ có nhất kiện áo somi, che không được cảnh xuân.

Phương Đăng bị nước mắt rờn rờn của nàng biến thành tâm viên ý mã, mái tóc dài lất phất dưới cằm hấn, làm hấn gọi cảm quan, lệ của nàng từng giọt

tuôn ra như hóa thành bàn tay vô hình quặc trụ hẳn, làm tâm hẳn dao động, không nghe sai khiến.

“Tuyệt Dương...” Nàng nếu không xuống dưới, hẳn sẽ hỏng mất.

Tựa hồ nghe thấy tiếng lòng hẳn cầu viện, nàng chậm rãi ngẩng đầu, thấy hẳn lưỡng đạo tinh thước dị thường ánh mắt, trong lòng cảnh linh phát huy tác dụng, làm nàng nghĩ tốt nhất là bảo trì khoảng cách với hẳn.

“Cám ơn.” Nàng buông tay ra, thu hồi lại tay trên cổ Phương Đăng, đỏ bừng mặt, hơi hơi giãy dựa muốn xuống dưới.

Phương Đăng chậm rãi buông nàng, tay lơ đãng xẹt qua đôi chân thon dài tron bóng của nàng, một trận run rẩy quấy nhiễu lẫn nhau, bọn họ đồng thời ý thức được quần áo trên người cả hai thật sự thiếu thốn đến đáng thương, loại tình huống này đối bọn họ mà nói thật sự rất “nguy hiểm”.

“Ta...” Tuyệt Dương muốn phá vỡ bầu không khí kỳ dị trong giờ khắc này nhưng lại thủy chung nói không ra lời. Nàng cảm thấy toàn thân nóng rực, Phương Đăng ánh mắt không tầm thường chăm chú nhìn hạ, làm lòng nàng khiêu như cỏ, tim đập thùng thùng vang vọng toàn bộ phòng.

Phương Đăng ánh mắt đen sậm thâm sâu như không thấy đáy, hẳn bình tĩnh nhìn nàng, vươn tay khẽ vuốt hai má nàng, vuốt từng sợi tóc, sau đó hai tay theo vạt áo somi đi vào thân, khéo léo dọc theo eo nhỏ của nàng đi vào đến hai vú nàng.

Tuyệt Dương cảm thấy hơi khó thở, loại thân mật này đối với nàng mà nói quá mức phát hỏa, đó là cái cảm kị!

Nàng đem hết khí lực đẩy ra, xoay người muốn chạy trốn, nhưng quả thật ngũ bình không đến tới không gian trong lòng, nàng cho dù thoát được cảnh này, cũng trốn không thoát chính mình.

“Chớ đi!” Phương Đăng giữ chặt tay nàng, nàng dùng sức vùng, trong lòng lại nghĩ tới hẳn, hẳn thuận thế chặt lại song chường, đem nàng lăm gần chính mình, song song ngã xuống ở trên giường.

Tuyệt Dương không hiểu lực hấp dẫn trí mạng này từ đâu mà đến, đem qua bình an vô sự, đêm nay lại có phần tử biến hoá kỳ lạ nào đó nổi lên, nàng không chế không được tình cảnh này, cũng không chế không được chính mình bùng bùng phần chân tâm.

Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì? Nàng thật sự một chút khái niệm cũng không có.

Phương Đăng một cái xoay người liền đặt người nàng ở bên cạnh, một tay khởi động trên thân, một tay khác càng không ngừng ở trên người nàng thăm dò, tay hẳn lại lần nữa đi vào trước ngực nàng, giải khai nút thắt, nhẹ nhàng hoạt tiến nội y, khơi gợi nữ tính đặc thù trong nàng.

Tuyết Dương nhin không được rên ri ra tiếng, hấn âu yếm hạ, cả người nàng trở nên mẫn cảm mà yếu ớt, trong người như đang có lửa thiêu đốt, khát cầu hấn đụng chạm.

“Phương Đăng...” Nàng nỉ non, không biết vẫn là nên cự tuyệt hay là nhận loại thân mật quá mức này.

“Đừng sợ, ta yêu ngươi.” Môi hấn chậm rãi tới gần nàng, theo mắt nàng, đến mũi nàng, lại đến chiếm đầy đủ trên môi anh đào.

Lại một trận bị khoái cảm vây quanh sáng lạn kim quang, Tuyết Dương bế thu hút tình thừa nhận hấn hôn, mặc hấn đẩy ra, hút vào, khinh cần, mặc hấn đem cảm xúc yêu thương theo võ mồm trung truyền lại nàng.

Phương Đăng thờ dốc hồng hộc, đối mặt Tuyết Dương, dục vọng của hấn tuôn trào mãnh liệt giống một con ngựa hoang mới thoát khỏi dây cương, không thể khống chế, hơn nữa khi nàng nằm ở dưới thân hấn, hai chữ lý trí viết như thế nào hấn cũng không nhớ được, thân thể nàng phân địa vị cũng không trọng yếu, hấn thậm nghĩ muốn hôn toàn thân của nàng, biểu đạt nhiều ngày qua như bị trói buộc nay như thủy triều dâng.

Thân thể của nàng như vậy mềm mại, hai tay hấn theo sau lưng nâng nàng lên, lửa nóng đôi môi hướng tại toàn thân nàng lạc hạ hôn ngân. Khi miệng hấn hàm trụ nhũ tiêm của nàng, hấn nghe thấy tiếng kêu rên của nàng, làm người ta mất hồn, mấp máy tứ chi, không thể nghĩ ngờ hấn không khống chế được dục hỏa nữa rồi, lửa cháy càng lớn!

Hấn đứng dậy cởi quần dài ra, lại trở lại bên người nàng, lộ ra trọn vẹn tinh kiện thân thể cùng nàng giao triền, lầy thuận thực kỹ xảo dẫn đường nàng tiến vào thế giới hấn, cơ hồ bị tổn thương nhưng một lúc sau bọn họ tăng vọt dục hỏa, thân mật ái ân cùng một chỗ...

Khi Tuyết Dương cảm thấy đau đớn, nàng đã vô pháp quay đầu, lâm vào tình diễm trung Phương Đăng giống như dã thú cuồng bạo mạnh mẽ, rốt cuộc không chấp nhận nàng lui lại, hấn liên tục ở bên tai nàng nhỏ to kéo dài lời tâm tình, vượt lên vẻ mặt đau đớn của nàng, sau đó, dẫn theo nàng lại lần nữa ngã vào ái dục đan vào vực sâu bên trong, lao tới cực lạc.

Nàng nghĩ đến nàng hội như vậy chết đi, nhưng mà hết thảy lại trở về quỹ đạo, nàng như trước êm đềm hô hấp, Phương Đăng cánh tay cường tráng ôn nhu vòng trụ nàng, thân thể ẩm ướt còn chặt chẽ cùng nàng dán lại cùng nhau, không ngừng hôn môi nàng, tóc mai cùng vành tai, thẳng đến lúc ngủ.

Sự tình trở nên không giống với trước kia! Trong lòng mơ màng, Tuyết Dương trước khi tiến vào mộng đẹp bỗng nhiên nghĩ nàng không có bao nhiêu khí lực để hỏi Phương Đăng về một số chuyện, tại đây đêm khuya kích tình qua đi, nàng lại vô tâm không muốn suy tư đến đủ loại vấn đề đáng ghét ngày sau, giờ phút này, Phương Đăng ngay tại bên người nàng, như vậy là đủ.

Đêm nay, nàng lại mộng nàng kết hôn, mà chú rể, đã từ Trịnh Quỳnh An biến thành Phương Đăng.